

hominis, & non personam amantem. Ista quoque virtus verum demonstrat amicum. Quod enim diuitiis non potes scire, paupertate scies o homo. Illa veros certosque retinebit amicos. Discedunt utique qui non te, sed tua sequebantur. Non enim sunt fideles in amicitia, quos munus aut gratia copulat. Nam cito deserunt, nisi saepe acceperint. Dilectio namque quae pecuniis & munere glutinatur, eo suspensio dissoluitur. Vera amicitia eodem oculo respicit diuitem amicum & mendicum, fortem & debilem, sanum & aegrum, humilem & sublimem. Haec etiam virtus cupiditates edomat, & vincit. Non enim potest nisi voluntaria paupertate restringi cupiditas. Qui seruus Christi semel effectus est, non erit mammonae famulus, cuius certe ex voluntaria renuntiatione fit Dominus. Illa enim vt fugientem sequi, ita fugere conseruit sequentem. Mens vero pecuniae auida cupiditatis est serua, quae nec abstinere nouit a vetitis, nec gaudere concessis, nec pietati adhibere consensum. Angustatur ex abundantia, tristatur & debilem, in habendis semper, & nunquam in habitis finem constituit. Semper amor nummi, quantum ipsa pecunia crescit. Ipsa paupertas etiam spiritualibus donis se amplectentem diuitem facit. Qui namque carnalia & terrena propter saluatorem nostrum dimiserit, recipiet spirituales, quae comparatione & merito sui ita erunt, quasi pro vno centenariis numeris coparetur. Non enim sanctus vir ideo terrena deserit, vt hic in hoc mundo possidere multiplicius possit, sed per centenarium numerum qui a Domino pauperibus omnia relinquuntibus pollicetur, perfectio designatur, quia si quis propter Dei nomen temporalia contemnit, hic perfectionem mentis recipit, vt ea non appetat, quae contemplit. Mentis vero recipit, quod dedit, qui perfectionis spiritum accipiens terrenis non indiget, et si haec non habet. Non habet haec promissio aliquid temporale, aut terrenum in se, sed promittit saluator quaedam spirituales consolationes, & primitias spiritus, quae super mel dulces sunt, & omnibus transitoriis gaudiis iucundiores, atque quodcumque desideratur in seculo hoc nequam, iis non valet comparari. Haec virtus imitatorum Christi efficit eum, qui ipsam praelegit. Ipse namque Dominus ita pauper fuit, vt veniens in mundum non in sua, sed aliena domo nasceretur, viuens non haberet vbi habitaret, nec moriens vnde nuditatem suam tegetet, nec mortuus vnde inuolueretur, nec sepulcrum vbi mortuum corpus locaretur. Et licet in his omnibus praecipuum paupertatis nobis exemplum praebuerit, in natiuitate tamen hoc abundantius exhibere voluit ipse Dominus noster, de qua per quemdam sic dicitur. O amanda, o admiranda dignatio, Deus in mensa gloriae, vermis contemptibilis fieri non despexit, Dominus omnium, conseruus videri voluisti, parum tibi visum est te nobis patrem esse, etiam frater noster esse dignatus es. Et tu Domine vniuersorum, qui nullam habes indigentiam, inter ipsa tuae necessitatis initia non horruisti abiectissimam paupertatis degustare incommoda. Vt enim ait scriptura, tibi quum nascereris, non erat locus in diuersorio, nec cunabula, quae reuerentiam tuam acciperent, habuisti, sed in vili praese-

pio sordentis stabuli tu, qui terram palmo concludis, inuolutus paniculis reclinatus es, & hoc ipsum a brutis animalibus mater tua mutuo accepit. Consolamini igitur consolamini, qui in fordibus paupertatis enutrimini, quia vobiscum est Deus in paupertate. Non cubat in deliciis splendidis cubilis, nec inuenitur in terra sua uiter viuentium. Quid ergo gloriaris o diues res lutea in volutabro lecti picti & delicati, quum rex regum suo recubitu stramenta pauperum honestate maluerit. Quid dura strata detestaris, quum tener infantulus, in cuius manu sunt omnia regna, tuis sericis & plumeis lectis duras iumentorum stipulas praelegit. Damnauit nempe in stabulo pauperismo huius mundi honores, pompas, & vanitates. Insuper delicias, mollities, & carnis delectationes, similiter diuitias, abundantiam temporalium, & superfluitates. Et quum esset diues in omnibus, factus est in hoc mundo omnium pauperissimus, vt quam magnam esset bonum paupertatis virtus, prius ostenderet exemplo, quam verbo, quam etiam postea commendaturus erat. Acquirit postremo haec beata & spiritualis paupertas caelorum regnum. Beati (inquit Dominus Iesus) pauperes, quoniam vestrum est regnum caelorum. Vnde tibi o tu, qui egenus propter Christum factus es, non displiceat paupertas tua, nec te frangat egestas, vel temporalium penuria. Vis cognoscere, quam locuples sit. Caelum emit. Quibus thesaurus conferri potest, quod paupertati videmus indultum. Vt ad regnum caelorum veniret diues, possessione sua obtinere non potuit, nunc pauper obtinet, vt perueniet. Bonum est igitur cum dispensatione facultates pauperibus erogare, sed melius est pro intentione sequendi Dominum inuimul donare, & absolutum sollicitudine egere hic cum Christo, & post hanc vitam regnare cum ipso.

Marth. 5.

De vtilitatibus paupertatis, & ad quam am perfectionem animam deducat ipsa virtus.

CAP. III.

Vum de paupertatis effectibus in praecedenti capitulo dictum sit, nunc duce Dei sapientia de ipsius vtilitatibus, & ad quam antea prouehat perfectionem animam referandum est. Valet namque ad quatuor specialiter, quae tripliciter distincta praefigurantur pro magno sui valore, miraque pulcritudine per illas duodecim praeulgidas gemmas in portis nouae Hierusalem descendentes de caelo positas. Designatur etiam per duodecim lapides preciosos in typico rationali quadruplici ordinatione distinctos, in quibus nomina tribuum duodecim Israel Moyses legitur descripsisse. Valet enim haec, de qua loquimur praeulgidam margaritam & singularem paupertatis virtute, ad exterminium iniquitatis, ad exercitium perfectae virtutis, ad publicationem Evangelicae praedicationis, ad possessionem perfectae iucunditatis & contemplationis. De quibus omnibus in sequentibus distincte dicitur. Efficax primo est ad exterminium iniquitatis tripliciter. Primo propter expiationem culparum perpetratarum. Est enim caminus purgans & eliminans fordes vitiatorum, iuxta illud Esai. Collige te in camino pauperatis. Hoc namque patet in Lazaro mendico, & diuite epulone. Purgant enim ignis inopiae pauperem ylerosum, & diuitis bonum remu

Exo. 28.

Esai. 48.